

Лесь Подерв'янський

ГЕРОЙ НАШОГО ЧАСУ

УВАГА!
Понормагіння
Лексика

ГАМЛЕТ,

або

ФЕНОМЕН ДАТСЬКОГО КАЦАПІЗМУ

Трагедія

ДІЙОВІ ОСОБИ

Гамлет, датський кацап.

Маргаріта, мати Гамлета.

Привид, страшне чудо, старанно прикрите замизганим в багнюку і сукровицю простирадлом.

Клавдій, хтивий дядько принца.

Зігмунд Фрейд, відомий психіатр.

ДІЯ ПЕРША

Берег моря. Чути розбещені крики морських птахів, ревіння моржа і інші звуки, издавані різною морською сволотою. Входить Гамлет, одягнутий в зручну приємну толстовку і такі ж самі парусинові штани. Гамлет красиво підперезаний вузьким шкіряним пояском.

Він босий, барадатий і пацаватий. В руках у нього
дебелий дрючок.

Гамлет.

Як остопиздило купатися мені!
Чи, може, іскупатися? Купатись
Чи не купатись? Блядські ці питання
Заябують. Чи, може, не вагаєсь,
Спустити враз штани та батерфляєм
Хуярити, аж поки за буями
В очах не потемніє? Ну, а згодом,
Про наслідки можливі не подумать
Один лиш тільки раз — і вже крадеться
Піздец з своєю усмішкою хижой,
Прастуда, гемарой, чіряк на сраці,
Запльована підлога, лікарі,
Від шприця гематома і могила!
На ній брудна Афелія вонюча
Та купка маргаріток, а під нею
Лежить той фраєр, що любив купатись.
Такіє варіанти їбав я в рот і в носа!

Гамлет харка у море і його дрючком пиздячить.
Входить Клавдій, хтивий дядько принца.

Клавдій (*грайливо*).

Мон шер Гамлет! Ходім у кабінет,
Канхвету дам тобі я посмоктати.
Канхвета очень класна, «Тузік» вкусний.

Клавдій гидотно плямка,
ізоображая вкусний, ніхуйовий «Тузік».
У ту же мить із моря вилазить привид у брудному
простирадлі.

Привид.

Не вірь, мій сину, цьому подарасу!
Канхвету ту тобі він в жопу встромить.

Клавдій.

А-а-а! (*Тікає.*)

Привид.

От бач, злякався, йобаний сцикун!
Він обісцяв мене на полюванні,
Коли я міцно спав. Підступною рукою
Він в вухо спрямував брудного хуя,
І скосопиздила моє прекрасне тіло
Смертельна гангрена. Помсти хочу!
Побачить цю падлюку на параші
За грою в «півника» з неголеним убивцей,
Або в канторі сраним інженером,
Або у юрті раком на підлозі,
Татари щоб його їбали в сраку!..

Гамлет.

Не можна мстити! Повинні ми любити

Всіх підарасів, злодіїв, убивць,
Бо кожен з них нарід, всі богоносці.

Привид (*іронічно*).

То, може, ти і м'яса не їси?

Гамлет.

Ні, не їсу я м'яса принципово.
Я тіки випить іноді люблю,
Бо ми — народ широкий і гостинний,
І випити ми можем дохуя.
Намного більше інших іногородців,
Жидів та басурман.

Привид.

Хуйова мода!
Пробздилось щось у Датському князівстві.
Коли я був царем, їбав я в жопу
Всіх богоносців вкупі з Львом Толстим
(Ну це, канешно, в смислі переносном),
Бо підарасів з дєтства не любивши,
Їх посилав на «хімію» їбошить
На благо Батьківщини. О, часи!
О, Данія нещасная!

Гамлет.

Ви, батьку,
Там привидом вже зовсім заїбались,

Щось пиздите таке, що не просцяти
За цілий тиждень, — я вже Вам сказав,
Шо мститися не можна, бо всі люди —
Це браття на землі, окрім жидів,
Татар, масонів, негрів, біларусів,
Которих я ненавиджу. В цілому ж,
Я гуманіст — не то що Ви, папаша!
Вам тіки би горілки засадить
Та мамку бідну на печі їбати,
Аж дим із хати йде. А потім чаю
Посьорбати і кидати сокиру
В паралізовану бабуню, унітаза
Хуярить чобітьми... І также много
Другой хуйні за Вами замічав я.
Навіщо ж Вам було родного брата,
Слабкішого за Вас своїм здоров'ям,
Примушувать лизати Вам мінета?
От він і їбанувся, бідолашний.
І це не дивно! Мати моя бідна
Ненавиділа вас, як я жидів.
Мене ж, синка хорошого, любила
І часто пестила, а я із нею грався
У «курочку та півника»... Ви, батьку,
Пиздуйте в ваше море, та хутчіше,
Бо я дрючком переїбу їбальник,

Ще й дядька позову, і ми з ним разом
Таких піздюлей Вам понакладаєм,
Шо Данія здригнеться!..

Привид.

Сучий сину,
Хуйовий неданосок — так на батька,
Таку хуйню казати? Чом не втопив я
Тебе у малафьї, як ти родився?
Чом не засунув в жопу головою
Й не задушив? О, курв'яча сімейка!
Зажди ж у мене!

Привид топиться у морі.

Гамлет.

Папаша блядський, в доску заїбали!
Піти би випити у барі шампаньйоли,
Бо в сурлі мов коти понасцикали,
І несвідомо хочеться лизати
Шершавим язиком гарячі зуби.

Гамлет уходить.
Моржі ревуть, птахи кричать.
Море шумить.

ДІЯ ДРУГА

На сцені стоїть рояль «Стенвей», на ньому лежать шпроти. Посеред сцени стоїть кацапське крісло, позбавлене художнього смаку. Над всім цим герб висить національний, на гербі зображено ведмедя.

В одній руці в ведмедя молоток, а в другій — балалайка. Це символізує працелюбність і незакомплексованість тварюки. На кріслі сидить Маргаріта, мати Гамлета, і вишиває комірць косоворотки. Вона наспівує «Комаріки».

Непомітно, м'ягкою ходою підараса, входить Клавдій, хтивий дядько принца.

Клавдій.

Сьогодні я гуляв на датському взмор'є
З твоїм синком красивим. Я канхвету
Харошу, очень вкусно йому давав.
Но он не взяв, мудило.

Маргаріта.

Какой чудак, їй-богу!

Клавдій (*сам до себе*).

Я виїбу його.

(*До Маргаріти*).

Канхвета «Тузік» очень нехуйова.

Маргаріта (*лагідно*).

Бешкетнику!..

Клавдій.

Чимсь бздить у кабінеті,

Неначе хтось насрав нечистоплотно?

Відкрийте хвортку, хама, щоб пробзділось!..

Підскочивши, два хама в косоворотках, в чоботях швиденько відкривають хвіртку. У неї в ту ж мить влітає привид.

Привид.

Ага, падлюки! Всім скидять штани

І стати раком, щас піздец вам буде,

Слівайте воду, йобані масони,

Чи як вас там?

Клавдій, Маргаріта і хама злякано виконують накази привида, який дико регоче і літає по кабінету.

Клавдій.

Мій Привиде, ніякої хуйні

Не робим ми — ко всім жидомасонам

Іспитиваєм злобу і ненависть

І кождий день національні гімни

На балалайці хором ісполняєм.

Боятся нас жиди та басурмани,

Престіж крепчає, потужно візрастає
День ото дня процент жирів у маслі.
Довольні хама, ситі в них їбала.
Гараздо менше стало підарасів.
Їбошать всі вони, як папа Карло,
На «хімії» в Черкасах, лізбіянки
Усі на Соловках...

Входить Гамлет. Він у сраку п'яний.
В одній руці у нього дрючок, в другій — шампанське.

Привид.

Дивись, мій сину, це — жидомасони,
Ти запиздяч дрючком їх по печінці,
Потом міне доложиш. Шо не ясно?

Гамлет.

Папаша, все буде в лучшем віде, не хвилюйтесь!

Гамлет пиздить усіх дрючком.

Пиздячить герба з ведмедем, потім заливає
шампанське в рояль і шпроти запускає туди ж.

І по роялю пиздить дрючком.

Рояль гуде.

Привид.

Мій сину, то рояль, а не жиди,
Його не нада пиздить, за валюту
Його я купував...

Гамлет.

Їбав я всі роялі,
Всю валюту і всіх жидів!..

Гамлет пиздить привида дрючком. Привид пада.
На полу лежать трупи, попизджені Гамлетом.
В роялі тихо плавають шпроти.

Входить Зігмунд Фрейд. Його окуляри таємниче
блищать у темряві.

Гамлет (*потихеньку починає тверезитись*).

Ітогі падведьом: упиздив тата,
І мамку запиздячив з рідним дядьком.
Попиздив мебель ценную, герба
Національного хуйнув,
усюди смерть, розруха...
Не буду більше пити я!.. Хоч правда,
Яка розумная цьому альтернатіва?
Ех, блядська Данія!

Піздец всім сподіванням!..

Гамлет рве на собі толстовку. Тихо грає музика,
приємний голос співа «Яблучко». Зігмунд Фрейд
підходить до Гамлета, коле його шприцем у сраку
і уводить до божевільного дому. На сцені
з'являються семеро матросів в жахливих чорних
бушлатах. Пісня «Яблучко» переможно шириться.
Під веселі звуки «Яблучка» матроси мовчки
страшно відбивають чечьотку.

Завіса

**МНОЖЕННЯ В УМІ,
або
ПЛИННІСТЬ ЧАСУ**

ДІЙОВІ ОСОБИ

Арнольд, людина-крокодил.

Феофан, людина-сітка.

Борис, людина-пташеня.

Сабур, людина-скамійка.

Кербабай, людина-двері.

Максуд, людина-крейда.

Пліт. На ньому знаходяться всі вищезгадані дегенерати. Мимо них проплива середньоросійський пейзаж так, що здається, ніби пліт пливе. На плоту встановлено іржавого залізного листа з крейдяним написом: «25,4×16,4», біля листа стоїть Максуд і множить.

Арнольд (*повзе на животі вздовж плота*). Води кругом, твою матір у кишки!

Борис (*сидить навкарачках і помахує коротенькими ручками, широко роззявляючи рота*). Поналивало, мабуть.

Феофан (*стрибає по плоту неприємними стрибками*). Поналивало, поналивало, салабон!

Сабур (*стоячи раком*). Може, десь труби прорвало?

Феофан. А тебе хто пита? Раз переїбу, й харош.

Максуд множить. Сабур ніяково мовчить.

Феофан. Що мовчиш? Шо не ясно? Зараз, бачу, Кербабая відчинено!

Сабур швидко відчиняє Кербабая, який скрипить, і знову становиться раком. Максуд витира те, що помножив.

Арнольд (*сіда на Сабура*). І нахуя отой мудак множить? (*Показує на Максуда*.)

Феофан (*сіда на Сабура*). Щоб було дохуя.

Борис (*противним пісклявим голосом*). Мамка кудись залетіла під три чорти, а я тут сижу і їсти хочу.

Арнольд (Феофану). Накрий його, щоб не пиздів.

Феофан накрива Бориса своїм тілом.
Деякий час тихо, тіки Максуд страшно стучить
крейдою по залізу.

Арнольд (Сабуру). Закрий Кербабая, дме!

Арнольд важко плюхається з Сабура
і повзе вздовж плота. Сабур зачиняє Кербабая,
який знову скрипить. Максуд множить.
Весь цей час Феофан стоїть раком, накриваючи
Бориса.

Феофан. І довго мені отак стоять?

Кербабай рипить.
Максуд стучить крейдою по залізу.

Арнольд. Вже весь пліт обповз, твою мати у киш-
ки!

Борис (з-під Феофана). Я манава оце повзаня!
Я їсти хочу!

Арнольд. Ти диви, його накрили, а він пиздить!

Сабур. Ач, який! Їсти хоче! А ми не хочемо?

Феофан. Салага хуєв! Зараз, бачу, Кербабая відчинено!

Сабур відчиня Кербабая і знову становиться раком. Кербабай рипить. Максуд витира те, що помножив, здирає ржаву дошку і пиздить її ногами. Всі з пострахом дивляться на Максуда.

Максуд викида дошку у воду, де вона тоне. Зачиняє Кербабая, садиться на Сабура і витирає піт.

Максуд. Піздец.

Всі з пострахом дивляться на Максуда. Пліт пливе.

З а в і с а

ЦІКАВІ ДОСЛІДИ

П'єса для шкільного театру

ДІЙОВІ ОСОБИ

Мирон Опанасович, вчитель.

Зоя Жорівна, вчителька.

Гриша, піонер.

Миша, піонер.

Вася, піонер.

Стася, піонерка.

Носенко, теже піонер, другорічник

ДІЯ ПЕРША

Шкільна лабораторія. Посередині стирчить пластмасовий скелет, обабич його глобус і тваринний куточок. В тваринному куточку бавляться: жаби, їжачок, білочка, котик та кролиха. Кролиха велика, товста і вагітна. Над

тваринним куточком висить макет роздавленої жаби. Вінчає обстановочку портрет Дарвіна. Дарвін на портреті показує руками на брудну обізяну. З рота у Дарвіна вилазе напис: «Бога — нема».

Входить вчитель Мирон Опанасович і вчителька Зоя Жорівна.

Зоя Жорівна. Мирон Опанасович, що в нас по плану?

Мирон Опанасович. Чергове заняття по виченню життя жаби у світі атеїстичного сприйняття дійсності. Кінцева мета — на прикладі жаби довести учнів до переконання, що Бога нема.

Зоя Жорівна. Одна думка, що Бог є, — це вже хуйня, Мирон Опанасович.

Мирон Опанасович. Звичайно, хуйня, Зоя Жорівна, ще й яка хуйня — це ідеалістичний онанізм.

Обоє замислено мовчать,
мабуть, думають про Бога і про те, що його нема.

Лунає дзвоник.

В лабораторії з'являються піонери.

Починається урок.

Зоя Жорівна. Учні! Тема наших занять сьогодні — жаба. Хто з вас знає про жабу?

Мертва тиша, під час якої піонер Вася лапа за сраку піонерку Стасю.

Зоя Жорівна (*сатаніючи*). Піонер Гриша! До дошки!

Мирон Опанасович. Спокійніше, Зоя Жорівна, спокійніше.

Піонер Гриша (*бадьоро*). Жаба живе в саду. Живиться продуктами народного господарства. Тому жаба — шкідник, її треба знищувати. Наш народ вже давно оголосив війну жабі.

Зоя Жорівна. Проведи дослід.

Піонер Гриша (*дістає жабу з тваринного куточка*). З першого погляду жаба схожа на самоліт. У неї є фюзеляж і шасі. Шасі у жаби розрізняють: переднє (*відриває і показує*) і заднє (*відриває і показує*). В сраці у жаби є сопло, в котре дослідники встромляють соломину.

Зоя Жорівна. Досить, Гриша. Сідай, п'ять. Миша, продовжуй.

Миша (*бадьоро*). Соломину, яка зветься катетером.

Миша встромляє катетер, надуває жабу і пиздить її об стіл. Потім підбира з підлоги те, що від жаби залишилось.

Миша. В результаті нервового струсу ми бачимо у жаби розлад нервової системи, що привело тварюку до клінічної смерті, ознаками якої служить відсутність потіння дзеркальця.

Миша приклада дзеркальце до жаби — воно не потіє.

Зоя Жорівна. Сідай, п'ять. Починаємо вивчення нового матеріалу. Будь ласка, Мирон Опанасович.

Мирон Опанасович (*дістає з тваринного куточку їжачка*). Діти, хто це?

Піонер Миша. Це їжачок.

Мирон Опанасович. Вірно. Зоя Жорівна, нумо мені скальпеля. (*Заширює скальпелем в їжачка, ріже його і розповідає.*) Їжачок, діти, — це ворог народного господарства. Живиться він народ-

ними відходами, тому всередині дуже брудний. *(Показує те, що винув з їжачка.)* Один їжачок за одну ніч з'їдає стільки народного добра, скіки важить сам. Тому їжачків треба знищувать. І тут нам у пригоді стає наша славна авіація. Один самолёт за один день знищує стіки їжачків, скіки важить сам. Носенко, скіки їжачків буде знищено за рік?

Другорічник Носенко *(бадьоро)*. Триста шістдесят п'ять самолётів з їжачками, Мирон Опанасович.

Мирон Опанасович. Знов двійка, Носенко. Хто ж знищує самолёти? Це ж наша гордість. Продовжуйте, Зоя Жорівна.

Зоя Жорівна *(дістає з тваринного куточку білочку)*. Діти, перед вами білочка — ворог лісів. *(Вона підключає білочку до штепселя і продовжує розповідати.)* Нервові посмикування білочки — це живе свідоцтво міці нашого електричного струм а також розплата за загублену білочкою тайгу.

Зоя Жорівна відключа білочку і кидає у вікно її обсмалені рештки.

Зоя Жорівна. Що там ще у нас, Мирон Опанасович?

Мирон Опанасович. Кролиха!

Лунає дзвоник.

Зоя Жорівна. От шкода, знов часу не вистачило! Зробимо висновки, діти. Бога нема, а є природа. Природу треба міняти і знищувать все, що в ній не потрібно. А ти, Носенко, дай щоденник, щоб завтра твій батько був у школі.

Завіса

КОРОЛЬ ЛІТР

Трагедія

ДІЙОВІ ОСОБИ

Король Літр, хтивий, безпринципний і божевільний алкоголік.

Корделія, улюблена донька Короля, хвороблива квітка з червоними очима і скаженою пиздою.

Рейгана і Гонерілья, неулюблені донькі Короля, брудні та закомплексовані лізбіянки.

Едгар, цинічний гвалтівник собак та кіз, згодом статечна людина, член суспільства, депутат палати лордів.

Едмунд, життєрадісний споживач екскрементів, санітар лісу і друг природи, згодом статечна людина, член суспільства, професор Кембріджського університету.

Кент, хуліганствующій підліток.

Мент, лягавий падло.

Йорік, потворний недоносок, начитавшийся Заратустри. На початку п'єси — блазень, згодом — статечна людина, вождь англійського народу.

Привид, опудало в білім простирадлі, під пахвою несе книгу «Тімур і його команда».

Дія відбувається в Англії в епоху похмурого середньовіччя.

Д І Я П Е Р Ш А

Сцена зображує собою пляж, забруднений пляшками, гандонами і собачим гівном.

Посередині всього цього хазяйства сидить Король Літр. Його вигляд не важко уявити, спираючись на все вищезгадане. У ніг Короля мішок з пляшками.

Він по черзі дістає їх звідти і саморобною дротинкою спритно витягує з пляшок корки, вдавнені туди волохатими пальцями не маючих штопору волоцюг.

Король Літр.

Ітак, замовкли струни сладкозвучні,
З пизди стирчать всі грифи балалайок,
А в жопі жевріють жоржини та жар-птиці...
Я роздав на хуй все. Все, що роками пиздив
І пер, згинаючись, до себе у комору,
А потім, запираючись в сортирі,
І там, згасаючи від смутку та зневіри,
Я нігтем вицарапував на стінці скажені цифри...
Рахував і плакав, пердів беззахисно,
В тупім оскаженінні зубами скреготав,
І дикий сморід, цей дух гівна
на вільних білих крилах
Вповзав мені у серце, як гадюка,
І люто в душу срава... Людська заздрість,
Та посмішки, та плітки за спиною,
Шо хуя вже не тільки, шо встромить,
А й навіть винуть стало неможливо.
Бо я, статечний дід і патріарх,
Засновник роду, міста і країни —

Герой національний! Як відомо,
Герої не їбуться і не сруть!
Не кажучи про те вже, що ніхто з них
В дитинстві не дрович, о, як мені
Це все настоїбенило, піздец!
Їбав я всі ці гімни і кантати,
Всю малахв'ю бенкетів і прийомів,
Коли замість того, щоб когось вжарить,
Повинен довго й нудно ти пиздіти
І слухати пиздъож такий же самий.
Я все роздав: всім жебракам, ханигам,
Всім підарасам, йобнутим шакалам:
Нехай вони внесуть корисний внесок
В суспільне будівництво, хай їбошать,
А я це все їбу!

З цими словами Король Літр голосно пердить.

Входить Корделія — хвороблива квітка
із скаженою пиздою.

Король Літр.

Як ти живеш, моя вонюча квітка?

Корделія.

Дивись, татуню, я знайшла гандона.
Він зовсім цілий, зроблений в Ганконзі.
З його сріблястих пелюстків, як перли,
Стікають сльози росяні, яскраві...

Літр.

Не перли то, то малахв'я вонюча!
Це концентрація тих виблядків поганих,

Шо повзають, як блядські мандавошки
По аглицькій землі!

Корделія.

Татуню, милий!

Якій же ж ти розумний та приємний!

Їбись конем всі хахалі противні!

Ці коні з яйцями, ці хижі до мінету

губаті кажани!

Коли я з вами, тоді про них я зовсім забуваю...

Король Літр (*хтиво пестить її*).

Я теж, дочурка, більше люблюблю

Тебе їбать, ніж тих блядей заразних, —

Твоїх сестер, немолодих і глупих,

До того ж і негарних лізбіянок!

Входять Рейгана і Гонерілья,
брудні та закомплексовані лізбіянки.

Гонерілья.

І шо він в ній найшов? Я в сто раз лучша!

Король Літр.

Тебе зачав я в п'яному угарі:

Кричав кажан і бився вітер в стелю,

Матуся плакала і реготав пугач.

Тож не пизди!

Рейгана.

Ну, а мене?

Літр.

Тебе так само:

На стайні раком серед кінських храпів.
Копита страшно били по підлозі
І комашня летіла на вогонь,
І сумно-сумно каркала ворона...

Корделія.

Ну, а мене?

Літр.

Еге-е!.. Тебе зачав я разом із товаришем,
Його я драв пізніше.
О, молодість! О, юність парубоцька!
Сідайте же скоріш, мої дівчата,
І допоможіть мені відкоркувати пляшки!
Бо завтра на світанку я повинен
Зайняти чергу в пункті склотари.
Інакше замість каші гарбузової
Сосати хуй ми будемо напевно!

Король Літр і доньки сідають на покинуті на
пляжу ліжаки і енергійно сортирують склотару.
На них з усіх боків повзе англійський туман смог.

Д І Я   Д Р У Г А

Кулуари англійського парламенту. Входить Едгар,
цинічний гвалтівник собак та кіз, а нині — член
палати лордів.

Едгар.

У вухах ще звінить від ахінеї,
Яку я майже три години слухав.

Як на базарі сери розпизділись!

Сер Арчібальд поцупив за чуприну

мілорда Річарда,

А потім захуявив каламарем по пиці.

Сер Норфольк відпиздив сера Джона.

Ця хуйня зоветься демократією,

Віднині ми разом всі вирішуєм питання,

Бо старий поц, скажений Літр, п'яниця,

Надумав замінити диктатуру на демократію.

А сам полишив владу

І роздав все майно ханигам різним.

Їх серами зробивши, тягар тяжкий

З своїх плечей на їхні положив.

Тепер сидить він в подраних кальсонах,

Збира пляшки порожні і гандони,

Киря шмурдяк, денатурат вонючій

І все, що десь ворушиться, — їбе.

Колись і я так жив: їбав бездумно

Я кіз і ховрахів і, розважаясь,

Блядям у سراки йоршика встромляв.

Я просто неба жив, як соловейко,

І політуру пив, і самогон,

Тепер возвисився, — вчорашні уркагани,

Ханиги, волоцюги, підараси

Сидять в палаті серів і балдеють:

Свобода, блядь, свобода, блядь, свобода!

Входить Едмунд, життєрадісний пожирач
екскрементів, а нині — професор Кембріджського
університету.

Едгар.

Здоров, співець народної освіти!
Які діла на ниві благородной?

Едмунд.

На ниві, вдобреній добрячим екскрементом,
Проізрастає квіточка блакитна —
Улюблена забавка гомосеків.
І скотоложество застенчіво цвіте.

Едгар.

Цікаво знать прийоми ізошчрьонні,
Які іспользує студенство прогресивне,
Шоб возродить статтєве кватроченто!

Едмунд.

Цікаві опити проводять студіози:
Їбуть кнура, як ворога народу,
У сраку цілим факультетом філософським.
Ще Гегель нам казав, шо дух ширяє
В златих чертогах мудрості безсмертной.
Тим часом верткий хуй в свинячій сраці
Ширя своєю вонючою дорогою.
І хто зна, чий же шлях веде до правди?

Едгар (*побожно*).

Великий Сак'я Муні благородний,
Гігант камінний, долбойобовидний,

— Де правда, йобані кретини, імбецили,
Олігофрени і мікроцефали,
Їбать у жопу вас каленим хуєм?
Тут наче шось мене вперед штовхнуло:
— У жопі! — заволав я відчайдушно.
Дивлюсь — дідусь всміхнувся лагідненько:
— Не можете, шакали, без підказки!
Не згледівся, як дідуганів фалос
Вже танцював мазурку старовинну
В моєму анусі...

Едмунд.

Коли це сталось?

Едгар.

Був я в китайському полоні. Альбіон туманний
Колись з Китаєм воював завзято.
В полоні опинившись,
став я дзена штудіювать старанно:
Сак'я Муні! Мудило скам'яніле, поможи нам
Дать ладу Англії, туманній батьківщині!

Обидва суспільних діяча побожно складають руки.
В цю ж мить з диким реготом і виттям на сцену
вбігає Йорік.

Він зовсім голий.

Його потворна постать відбиває страшну тінь на
стелю. В одній руці у Йоріка Заратустра, другою
рукою Йорік дрочить. Всім страшно.

Д І Я Т Р Е Т Я

Пункт прийому склотари. Біля пункту стоять ханиги з кошиками і пиздять. Входить Король Літр і Кент, згинаючись під мішками з тарою.

Літр.

Спасібо, любий Кенте, друже добрий!
Не надірвав ти часом собі пупа?

Кент.

Не. Дякую, припездяний дідуню.
Все харашо.

Літр.

Дивись, мій сину любий:
Сто алкоголіків стоять єдиним фронтом!
В очах — звитяжні кольори червоні
Блищать, як блискавиці, руки сині
Танцюють, як китайські баядери
У бардаках Шанхая!

Кент.

Люди славні. Багато ветеранів сивочубих.
І їх падруг, кремезних і негордих. —
Вони слухняно, з дотепом кмітливим
В момент ісполнять всі бажання ваші.

Літр.

А! Хай в пизду ідуть! Ще не хватало
Мені лічить під старість мандавошки!

У мене доньки є для тих ексцесів.
Ще — старий цап, товариш бородатий.
Ми разом з ним гуляєм по алеям
Французьких парків, дивимся на місяць,
Співаємо пісень, і соловейка
Ми слухаєм, аж потім їбемось.

На майдан зверху плавними кругами планірує
Привид. В руках у Привида авоська з пляшками
з-під «Лиманського червоного», під пахвою —
книга «Тімур і його команда». Одяг на ньому —
традиційний одяг привида: біле простирadlo
в крові.

Привид (*зловісно регоче*).

Ха-ха-ха-ха! Невдовзі та година,
Коли нарід тупим сосновим колом
Їбать вас буде в жопи буржуазні!

Кент (*по-юнацькому, захоплено і дещо наївно*).

Оце і є свобода довгожданна?
Припиздена богиня мармурова,
З відбитими руками, безголова крилата блядь,
Летюча гордість наша?!

Літр.

Ні, юний друже, то звичайне падло,
Яке наділо грязне простирadlo.
На йому целку хтось їбав, а може —
Зарізали когось, а потім — дельтаплана

Із його змайстрував народний вмілець.

Привид (*продовжує кружлять над майданом*).
Тремтять, падлюкі, від пророчеств страшних!
Вам всім піздец! Хоч їжте ананаси,
Хоч рябчіків хуярьте!

Привид прицільно кида зверху пляшками по ханигам, пиздить їх книгою «Тімур і його команда» по голові. Всі тремтять. Входить Йорік з пляшками і Заратустрою під пахвою.
Він підступно преться без черги.

Йорік.

Пустить! Я контужен на хуй! Я воював!
Пока ти, сука, в тилу баб портів, я в танке горел!
Я — льотчік!

Привид.

Піздец! Ха-ха-ха-ха! Фойер! Фойер!

Привид веде зверху прицільне бомбометання, причому він страшно завиває — так, що стає схожий на німецькій самолёт Юнкерс.

Йорік.

Ага-а!.. Люфтваффе, блядь?!?

Йорік швирия пляшкою в Привида і підбиває його.
Підбитий Привид загоряється і, залишаючи за собою чорний дим, пада на землю, де вибухає.

Залякані ханиги падають на землю, подзенькуючи пляшками. Йорік один залишається стояти.

Обличчя у його геройськи вимазане сажею, руки міцно тримають Заратустру і авоську з пляшками. Над місцем побоїща шириться переможне «Ура!».

Йоріка хапають і підкидають вгору.

В наступившому апофеозі Йоріка несуть на руках, як лідера і національного героя. Сидячи на плечах у вдячного народу, він переможно дрочить.

Звучать фанфари, гімни і кантати.

Йоріка уносять, так що на сцені лишаються тіки Кент, Літр і потоптана склотара.

Літр (*сумно*).

Усі перевороти, юний друже,

Одне начало мають і кінець:

Спочатку розбивається склотара,

А потім підкрадається пиздець...

Д І Я Ч Е Т В Е Р Т А

Тронний зал. Посередині стирчить трон, схожий на Київський торт. На стінах висять портрети суспільних діячів, в тому числі: Менделєєва, Ламаносова, Мічуріна, Суворова і Макаренка. Два сери роблять у тронному залу влажну уборку: один підмітає, другий брызга із пляшечки, щоб не було пилюкі.

Перший сер.

Ви чули новину, мілорд?

Другий.

Аякже! Сьогодні — коронація!
Нетлінну божественну фуражку
Святого завойовника Вільгельма
Натягнуть на поважного урода,
Шо врятував британське можновладдя.

Чути фанфари. Входять сери. За ними верхи
на менті в'їзжає Йорік. На ньому красивий білий
кітель, сині галіфе і хромові чоботи.

Вони по-дембельські спущені вниз гармошкою.
На галіфе розстібнута ширінка, щоб зручно було
дрочити. Йорік спритно плигає прямо з мента
на пухкі тронні подушки.

Йорік.

Не віжу на галаве фуражку!
Шо не ясно, блядь!?!

Сери (*хором*).

Уже несем, несем!
Святися, царю, твійо чело лілейное!
Ми зараз помажемо тебе денатуратом на царство!

Сери мажуть денатуратом Йоріка і возлагають
на його фуражку Вільгельма-завойовника. Звучить
англійській гімн, всі стають по стійці «Смирно».

Йорік.

Хе! Сери йобані! Болтаються в строю,
Як клізми в жопі, служби

Ще ніхуя не поїняли, нема
Ніякого порядку в блядських інтелектуалів!
Їм тільки би пиздіти та читати,
Та жерти вустриці, собак та кіз їбати,
Дивитися на місяць очманіло, сидіти в дзені,
Віршики писати, про те, як плохо жить
І як колись він виїбав когось, а зараз плаче,
Усе завішано портретами мудил!
(тика пальцем в портрети)
Це шо за підараси, вас питаю?!?

Едмунд.
Мілорд! Це гуманісти.

Йорік.
Всіх — к хуям! Повісити оту картину гарну,
Де гуманісти втрюх сидять на конях,
Красиві й сильні лорди бородаті,
І пильно стежать за пархатими жидами!
*(пиздить портрети шваброю, котру взяв у лор-
да-прибиральника).*
Отак по наглим пикам треба пиздить!
Це суче сім'я Альбїон туманний
Ганьбою вкрило аж по самі яйця!
(Помічає портрет Короля Літра.)
А це шо за гандон?!

Перший сер.

То — Літр Четвертий,
Шо заснував парламент двопалатний,

Дав конституцію англійському народу
І на спір виїбав скаженого собаку,
Такого страшного, що люті каскадери,
На нього дивлячись, наклали повні штані!
Обичай національний наш англійській,
Шоб на парі хуйню робити всяку,
Він повернув собі на користь мудро
І виїграв таким чином
  королівство об'єднане британське!

Йорік.

Я віднині наказую декретом справедливим:
Заборонити все статеве блядство!
Всім козойобам, підарасам, лізбіянкам,
А также фетішистам й некрофілам,
І з ними — всім, хто любить блядувати,
Засунуть в жопу лома з нержавейкі!
Цей мій декрет — краєугольна цегла
Політики унутрішній. Дрочити
Три рази на день — долг патріотичний
Перед вітчизною всіх чесних громадян!
Цнотливо мастурбацією займаєсь,
Почистимо ми наш народ їбучий
Від скверни блядства смрадного! Ура!

Всі сери кричать: «Ура!» і синхронно, по-воєнному,
дрочать. В наступившому апофеозі масової
мастурбації чути самотні звуки баяна. До
тронного залу входять Літр і Кент з мішками,
пляшками шмурдяку і баяном. Кент сумно грає
«Падмасковние вечера».

Літр.

Іграй, мій Кенте, ці мотиви предків!

Шо у борні з суворою природой

Викраювали час для ораторій

І плакали в своїх вонючих норах

Від естетичного екстаза.

Дінозаври, жорстокі павіани, крокодили,

Послухавши ті лагідні балади,

Робилися, як ніжні гімназистки.

І замість м'яса — білі хризантеми

Жували, обливаючись сльозами...

Йорік.

Чого ти ходиш тут, розпусний старець,

І заважаєш нам робить священнодійство?!?

Дрочи! Інакше ми з тебе здеремо

Твою мохнату шкіру зашкарублу

І будемо вмакати м'ясом свіжим

в вапно безжалісне!

Літр.

Колись, у сраку я п'яний,

Я виїбав стару дебільну хуну,

Мандрівницю безумну. Я сіфона

Від неї підхопив і лікувався

У Баден-Бадені на водах мінеральних.

Її синка віддав в дебільну школу

К дегенератам на харчі казенні,

І в циркове училище по благу

Пристроїв, щоб на блазня він учився.

І той потворний мій сперматозоїд,
Розрісшийся в горбатого урода,
Зробив-таки кар'єру нехуйову!
Діти-діти! Ці квіти лісові благоуханні,
Шо щастя нам дають, я їх їбати
Завжди любив! Бо приносити радість
В цій формі безкорисній —
Це кредо моє творче.
Любий сину! Іди сюда, урод талановитий!
Я темпераментно їбати тебе буду,
Шоб ріс ти здоровенький і неглухий!

Літр біжить до Йоріка з явним наміром
його виїбати. Наляканий Йорік кидає в Літра
тронними подушками. Цю веселу буфонаду
обриває грізний окрік Гонерільї, що щойно
прийшла разом з сестрами.

Гонерілья.

От бач, як розважається, проклятий!
А ми чекати маємо на кашу,
Голубки три голодні сизокрилі!
Ти, йобнутий папаша! Скіки ждати
Тебе ми будем, поки ти склопосуд здавати будеш?

Літр.

Любі мої дітки! Ви почекайте трохи, поки брата
Я вашого їбати буду сумно,
Пригадуючи юність романтичну!
(Говорячі се, Літр здирає з Йоріка галіфе.)

Йорік (*несамовито верещить*).

Рятуйте, сери добрі! Підараса

Із мене хоче Літр зробить їбучий!

Мент набрасується на Літра ззаду
і прийомом самбо закручує йому руку за спиною.
Заарештованого у такий спосіб Літра
осмілілі сери пиздят шваброю.

Йорік.

Ага-а! Спіймався, хтивий павіане!

Ми кару люту придумаєм тобі

За всі твої паскудства!

Блядовитих дівчат твоїх розріжем на шматочки

І будем годувать — щоб ти сказився, —

Тебе частинами їх курв'ячого тіла!

Гонерілья (*налякано*).

Нема нічого спільного між нами.

Я бачу в перший раз цього маньяка.

Рейгана.

Я теж його не знаю, мій королю!

Але Корделія частенько з ним їблася!

Корделія.

Їблася, так і шо? Їбеться гніда,

Їбеться вош і бабка Степаніда!

Я помилялася в світогляді своєму.

На мене вплинула розпуста буржуазна.

Але тепер, осяяная сьйвом ідейного прозріння,
Я дрочити сумлінно буду Англії на користь.
Я на пизду краплину валер'янки кокетливо наллю,
А потім кицю пушу лизать полезное лекарство.

Рейгана і Гонерілья.

І ми! І ми!

Йорік.

Хвала жіноцтву!

Всі сери кричать: «Ура!», радіють і на radoщах плачуть. Ніким не помічений до тронного залу тихо крадеться Привид. Книгу «Тімур і його команда» він держить в зубах, а руками тягне за роги старого вонючого цапа.

Він нишком підкрадається до Літра і з усією силою пиздить його книгою «Тімур і його команда» по голові. Від несподіваного удару всі охуєвають.

Привид.

Ха-ха-ха-ха! Гадали, шо я мертвий,
Трясу мудями в пеклі потойбічнім?!

А ви — горілочку п'єте і баклажаном

солодким снідаєте.

Дурні пацаваті! Я вічно буду жить,

Бо не буває таке, шоб Привида

хто-небудь запиздячив!

Це вам усім піздец настане скоро!

Ха-ха-ха-ха! Ги-ги! Ням-ням-ням-ням!

Я цапа вашого пиздячив по дорозі,

Я мордував і в ніс його, і в рота!

Тортури охуєннії придумав для вас я,
А на йому тренувавсь!

Цю неприємну похвальбу раптово нарушає цап.
Дико мекнувши, він пиздить Привида рогами
в сраку. Привид пада мертвий.

Літр.

Оце герой, товариш бородатий!
Я пропоную його на посаду мілорда-канцлера!

Йорік.

Замовкни, пиздоболе, це — провокація!
Твій цап — шпигун німецький!
Він показав дорогу супостату до штабу нашого.
Йому й тобі — піздец!

Корделія.

Я пропоную в гандона їх засунуть, мій королю!
У мене є гандон із Сінгапура,
Чи, може, із Ганконга, еластичний!
У нього і бугай залізити зможе.
Ми зверху їх зав'яжемо, а самі —
Дивитись будем на тортури страшні
Через резину світлу і прозору!

Корделія вийма з пазухи гандон і надуває його
до потворних розмірів.

Починає тихо грать баян.

Під звуки баяна Літра з цапом зав'язують

в гандон. Деякий час гандон сам плигає по сцені і мекає, потім застигає на місці. Тихо звучить мелодія «Падмасковниє вечера».

Йорік.

Накрилася пиздою та епоха,
Шо взад тягнула нас.

Рейгана.

Я присягаюсь
Віддати життя своє на користь людству!
Я буду грамоті учить, а не паскудству!

Гонерілья.

Я в авіацію піду. І буду пиздить
На дельтаплані бистрому шпівонів!

Входять два жлоби.

Вони несуть картину «Три богатиря».

Картина страшна і велика, нести її жлобам важко.

Несподівано картина виривається у них із рук і, як хвиля цунамі, припизжує усіх.

Голос Привида.

Піздец, ха-ха-ха-ха!

Прожектор висвітлює те місце, звідки лунає голос
Привида. Це — трон.

На ньому сидить Привид в рубашці кольору хаки і фуражці Вільгельма-завойовника. В одній руці у нього «Тімур і його команда», в другій —

Заратустра. У ніг Привида агонізує гандон
з Літром і цапом. По боках трону стоять два
жлоби, що принесли картину.

Привид істерично регоче і кидає в глядачів
тронними подушками.

Під його веселий регіт завіса повільно
закривається.

З а в і с а